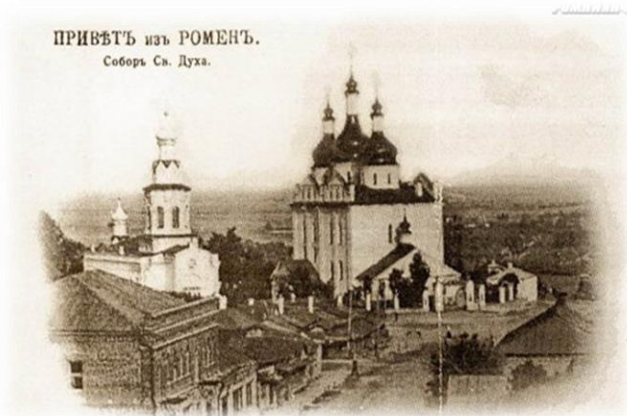

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПУТІВНИК

ІСТОРІЯ РОМЕН В НОВИХ НАЗВАХ ВУЛИЦЬ

Вулиця Артема – вулиця Берегова (історична назва)

Вулиця Ворошилова – вулиця Воликівських

Андрій Воликівський (1888-1963) – диригент. Закінчив регентські курси в Херсоні. У 1922 році створив у Ромнах капелу імені Леонтовича. Під час окупації міста – хормейстер Роменського музично – драматичного театру. Репресований. У 1957 році реабілітований. Керував Роменським хором.

Ірина Воликівська (1902-1979) – оперна співачка, народна артистка УРСР. Сценічну діяльність почала з дванадцяти років у Роменському театрі. Закінчила Київський музично-драматичний інститут імені Лисенка. З 1927 року – солістка оперних театрів Києва, Харкова, Москви. З 1957 року – солістка Одеського театру опери та балету.

Вулиця Держинського – вулиця Шварца

Ісаак Шварц всесвітньо відомий композитор. Народився 13 травня 1923 року в Ромнах, в єврейській сім'ї, в родині філолога. Коли хлопчику виповнилося сім років, родина переїхала до Ленінграду, Ісаак навчався в Будинку художнього виховання. У дванадцять він став переможцем на конкурсі юних талантів. У 1938 році батька розстріляли, а родину відправили до Киргизії. 14 річний юнак був вимушений давати приватні уроки. В 1945 році родина повернулася до Ленінграду, за допомогою Шостаковича Ісаак вступив до консерваторії. У 1976 році премії «Оскар» удостоєний радянсько-японський фільм «Дерсу Узала», музику до якого написав наш земляк. Шварц створив музику до ста двадцяти п'яти фільмів, творчо спілкувався з відомими митцями в галузі кіномистецтва, музики, літератури. Помер Ісаак Шварц 27 грудня 2009 року.

Вулиця Димитрова – вулиця Щербакова

Веніамін Щербаков (1930-2012) – директор заводу АТС, який належав до Міністерства промисловості засобів зв'язку СРСР. Родом із Росії, але став роменцем з великої літери. Під керівництвом Щербакова був зведений завод АТС. На заводі велика увага приділялася фаховим спеціалістам. Для їхньої підготовки створили навчальний комбінат та вечірній технікум. Фаховий потенціал дав змогу відкрити при заводі конструкторське бюро. Було освоєно 197 нових видів продукції, серед яких – 37 товарів народного споживання. Був створений навчально-курсний комбінат з навчальним корпусом, майстернями. На його базі пізніше відкрили вечірній технікум радіоелектронного приладобудування (Роменський КНЕУ). Завод будував для працівників житло, садочки, табір для оздоровлення, спорткомплекс, свинокомплекс, теплицю площею 0,15 га та пасіку на 200 вуликів.

Веніаміна Щербакова було нагороджено двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденом Дружби народів, визнано почесним громадянином Ромен.

Вулиця Інтернаціональна – вулиця Леоніда Полтави

Леонід Полтава (справжнє ім'я Леонід Едвардович Пархомович, прізвище-оберіг Єнсен, нар. 24 серпня 1921, село Вовківці — пом. 19 квітня 1990 Нью-Йорк) — український поет, прозаїк, драматург, радіожурналіст, редактор, публіцист, громадський діяч, автор збірок віршів для дітей, член ОУП «Слово» та АДУКу — Асоціації Діячів Української Культури. Журналіст радіо «Свобода» та радіо «Голос Америки». Драматург, редактор еміграційних видань ОУН(б). Жертва сталінського терору (батька вбили працівники НКВД ССРСР, переслідували матір).

Народився в родині сільського лікаря Едуарда Адамовича Пархомовича, мати Любов Іванівна — учителька. Навчався у Ніжинському учительському інституті (1940). Після втечі сталінської влади з України — активіст культурницького руху, кореспондент українських видань Ромен та Харкова. Згодом — у підпіллі, у числі остарбайтерів у Німеччині.

Леонід Полтава — український новеліст, представник української діаспори в повоєнній Німеччині. Монументальна його праця — історичний роман «1709». У 1968 написав репортажну повість «Над блакитним Чорним морем» з 1917-22 років: події відбуваються в Україні, Туреччині, Болгарії та ЧСР.

Усього рік не дожив поет до проголошення незалежності України, але письменник майже за півстоліття передбачив події в незалежній Україні у «Чи зійде завтра сонце?». Похований на українському православному кладовищі Св. Андрія в Саут-Баунд-Бруку, штат Нью-Джерсі.

Вулиця Калініна – вулиця Маркевича

Микола Маркевич (1804-1860) родом із Глухова. Закінчив приватну школу в Благородному пансіоні при Петербурзькому педагогічному інституті. Спілкувався з поетами Олександром Пушкіним, Федором Глінкою, Олександром Безтуживим. Особливо ж близько зійшовся з українськими культурними діячами Тарасом Шевченком, Миколою Гоголем, Василем Тарнавським, які мали на нього величезний вплив. Під час проходження військової служби став учасником Південного таємного товариства. В чині поручика пішов у відставку й поїхав до України. Тут займався історією, етнографією. Микола Андрійович є автором 5-томної «Історії Малоросії», зібрав біля 6-ти тисяч рукописів та актів з історії України. З Ромнами Маркевича пов'язували ярмарки. Відомо, що він мав у місті свої маєтки. Тому роменці вважають своїм земляком.

Вулиця Кірова – Вознесенська

Вулиця отримала свою назву від храму. Який на ній розташований. Вознесенський храм зведено на місці дерев'яної церкви, яка була збудована в 1700 році поза межами міських укріплень і тому вважалася розміщеною під Ромнами. У 1795 році тут була закладена мурована церква в стилі високого класицизму. Її освятили в 1801 році. Головний престол храму був освячений на честь Вознесіння Господнього. У 2014 році храм було відреставровано.

Вулиця Колгоспна – вулиця Глинської

Нещодавно минуло 480 років із того часу, коли наша землячка з містечка Глинськ, Правителька Всієї Русі Олена Глинська ввела монетну систему (1535). Народилася вона в 1510 році в родині, що вела по материнській лінії свій рід від православного роду литовських магнатів. А її дядько Михайло Глинський відомий як досвідчений дипломат, видатний полководець.

Великий князь Московський Василь III запропонував Олені руку і серце. Згодом наша землячка стає матір'ю першого царя Всієї Русі Івана Грозного. Після смерті чоловіка велика княгиня стає правителькою Всієї Русі, бо син був ще маленьким. Як стверджують літописці розумом та роз порядністю вона перевершила придворних «мужів», а запровадити силу дозволяла своєму фавориту, голові Державної Думи князю І.Оболенському. Глинська провела грошову реформу, ввела податкову систему для селян. Продовжила справу чоловіка з украплення держави.

Вулиця Комуністична -вулиця Антоненко-Давидовича

Борис Антоненко-Давидович(1899-1984) родом із Ромен (Засулля). Член спілки письменників, лауреат Державної премії України. Після закінчення в 1917 році Охтирської гімназії вступив на природничий відділ фізико-математичного факультету Харківського університету. Але вже через рік перевівся на історико-філологічний факультет Київського університету. Через матеріальні нестатки офіційної вищої освіти не здобув, довелося опановувати науку самотужки. Викладав у школах українську, Російську та німецьку мови. Працював журналістом, слюсарем, санітаром, шахтарем, землекопом, бухгалтером. У 1935 році не справедливо звинувачений та засуджений на 10 років. У 1957 році був реабілітований. Працював завідувачим відділом дитячого журналу «Барвінок», він автор творів для дітей, нарисів, оповідань, роману «За ширмою» тощо.

Вулиця Комсомольська – вулиця Покровський узвіз (історична назва)

4-й провулок Комсомольської – вулиця Шкурата.

Степан Шкурат родом з села Кобеляки що на Полтавщині. У дитячому віці переїхав із родиною до Ромен. Степан з дитинства мріяв стати пічником, мрія збулася став першокласним майстром, як батько й дід. Не знав він тоді, що йому доведеться стати й одним із найкращих співаків, акторів. З 1905 року виступає на сцені роменського аматорського театру, згодом знайомиться з Іваном Кавалеридзе та грає у виставах на сцені в Роменському театрі.

В 1921 році до Ромен приїхав на гастролі зі своєю трупкою Панас Саксаганський, коли почув спів Шкурата був ошелешений та повіз Степана в Київ. У 1929 році Шкурат знайомиться з режисером Олександром Довженком, який розкрив його як актора широкого творчого діапазону. Вийшли фільми з

його участю «Тарас Шевченко», «Дорогою ціною», «Щорс», «Чапаєв» тощо. Фільм «Наталка Полтавка» зіграв Миколу, із успіхом ішов на екранах України, Росії, Рима, Парижа, Лондона, Нью-Йорка. І хоча Шкурат був непрофесійним актором, йому було присвоєно звання заслуженого артиста РСФСР.

22 лютого 1973 року не стало нашого земляка. За своє життя він зіграв більше двохсот п'ятдесяти ролей на роменській сцені та близько ста ролей у фільмах.

Вулиця Котовського – вулиця Борисяка

Учений палеонтолог Борисяк Олексій Олексійович (1872-1944) народився в Ромні в родині залізничника. Закінчив Петербурзький гірничий інститут. З 1920 року Олексій Борисяк – старший геолог геологічного інституту, одночасно – професор гірничого інституту в Петрограді. З 1929 року Борисяк Олексій Олексійович – перший директор Палеонтологічного інституту АН СРСР.

Вулиця Крупської – вулиця Западинська (історична назва)

Вулиця Куйбишева- вулиця Рожаліна

Рожалін Кузьма Федорович (1740-1795) – один із перших дипломованих лікарів в Україні, доктор медицини. Народився в селі Вовківці. Освіту здобув у Києво – Могилянській академії та в госпітальній школі при Санкт-Петербурзькому адміралтейському госпіталі. Після закінчення останнього отримав звання лікаря. Навчався в Лейденському університеті(Нідерланди), захистив дисертацію на тему «О цинге», за яку отримав звання доктора медицина. Повернувшись до Санкт-Петербурга, викладав у госпітальній школі. З 1776 року був призначений головним військовим лікарем Єлисаветградського госпіталю.

Вулиця Луценко – вулиця Аптекарьська (історична назва)

Вулиця Макаренка – вулиця Макаренка

Микола Макаренко (1877 – 1938)- учений, археолог, художник, історик, професор. Родом із села Москалівка Роменського району.

Після закінчення Петербурзького Центрального училища технічного малювання імені барона Штиглиця працював у Ермітажі. Навчався в Петербурзькому археологічному інституті. Був учасником багатьох археологічних експедицій. З 1921 року - професор кафедри історії культури; далі – голова секції мистецтва Української академії наук, директор Музею мистецтв при Всеукраїнській академії наук. У 1937 році був заарештований за участь у «кадетсько-монархічній організації» та засуджений до розстрілу. У 1960 році реабілітований.

Микола Макаренко – автор понад 170 наукових праць, серед яких – дослідження трипільської скульптури малих форм, скіфської та слов'янської металопластики, ювелірних виробів, художнього скла, порцеляни, золотого шитва. Саме Миколі Макаренко українці вдячні за спасіння від знищення Михайлівського Золотоверхого собору. На Роменщині Макаренко відкрив роменську археологічну культуру, яка існувала у восьмому столітті, досліджував на Посуллі скіфські кургани, Маріупольські могильники.

Вулиця Мельникова – вулиця Мельникова

Іван Мельников (1905-1995) – генерал-майор, почесний громадянин Ромен. Закінчив Військову академію імені М. Фрунзе. У 1937-1938 рр – учасник бойових дій в Іспанії. У 1939 році брав участь у фінській війні. У роки Великої Вітчизняної війни – командуючий 167 –ї Сумсько-Київської стрілецької дивізії. Саме восени 1943 року бійці 167 –ї Сумсько-Київської дивізії звільнили місто Ромни під командуванням Івана Мельникова.

Вулиця Островського – вулиця Карасика.

Михайло Карасик (1906-1983)- доктор геолого-мінералогічних наук, професор, фахівець у галузі геології та геохімії рудних родовищ. Родом із Ромен. Михайло Абрамович працював завідувачим лабораторією геолого-гірничого інституту Уральської філії АН СРСР у Свердловську. Михайло Карасик досліджував геологічні та мінералогічні, рудні родовища України, Росії, займався пошуками ртуті, бору на Донбасі.

Вулиця Паризької комуни – вулиця Курилова

Іван Курилов (1840-1916) народився в міщанській родині. Закінчив Роменське повітове училище. 13 – річний хлопець уже працював писарем у Роменській міській думі. У 35 років його призначили старостою Святодухівського собору. Між служінням займався збором матеріалів про собор. Згодом, у 1887 році, вийшла його праця «Историко-статистическое описание Роменского Святодуховского собора». У 1890 – му Іван Олексійович – службовець міського громадського банку. Але продовжував займатися дослідницькою діяльністю. Написав працю «Воспоминания роменского старожила об Ильинском ярмарке». Шедевром його творчості є праця «Роменская старина» (1898). Помер Іван Курилов у 1916 році. Похований на цвинтарі Святодуховського собору.

Вулиця Пархоменка – вулиця Пархоменка

Володимир Пархоменко (1880-1942) – історик, професор. Родом із села Сміле Роменського району. З 1905 року викладав церковну історію в Полтавській духовній семінарії. Був одним із засновників Полтавського церковного історико-археологічного комітету. Проводив археологічні розкопки, працював у багатьох навчальних закладах. З 1921 року – науковий співробітник Всеукраїнської академії наук та професор Інституту народної освіти.

Вулиця Петровського – вулиця Стрельбицького.

Іван Стрельбицький (1828 – 1900) – геодезист, картограф, генерал від інфантерії. Родом з села Голінка, що на Роменщині. Після закінчення Миколаївської Академії Генштабу служив у військово – топографічному відділі Генштабу. Пізніше очолював групу картографів, яка склала «Спеціальную карту Европейской России». Наш земляк – автор книг з додатком карт з географії Російської імперії. України стосувалася «Карта Донецкого кряжа». Ця праця вперше познайомила Російську імперію з багатствами кряжу й спричинила розвиток видобування кам'яного вугілля й будівництво нових залізничних шляхів.

Вулиця Піонерська – вулиця Редькіна

Петро Редькін (1808-1891)- філософ, юрист, державний діяч, член Державної Ради. Народився в місті Ромни. Навчався в Московському інституті, Берлінському університеті. Деякий час працював за кордоном. Повернувшись у Росію, займав різноманітні посади в державних установах: був заступником Міністерства уділів, членом загального присутствія департаменту уділів, потім – головою департаменту. Був професором Московського, пізніше – Петербурзького університету. Через деякий час очолив останній. Редькін один із засновників і голова Петербурзького педагогічного товариства, засновник журналу «Юридические записки», Почесний член Петербурзької АН.

Вулиця Постишева – вулиця Коваленко

Олександр Коваленко(1875-1963)- інженер, політичний і громадський діяч, почесний доктор Українського технічно-господарського інституту. Один із організаторів повстання на панцернику «Потьомкін». Родом із Ромен. Навчався в Харківському технологічному інституті, отримав звання офіцера. У 1903 році виїхав до Севастополя, де як інженер-офіцер влаштувався на панцерник «Потьомкін». 14 червня 1905 року на кораблі спалахнуло повстання. Коваленко був єдиний з офіцерів, який підтримав моряків. Після кількох переходів Одеса-Констанца-Феодосія, не отримавши палива та продовольства, «Потьомкін» вимушений був здатися румунській владі у Констанці. Олександр Коваленко отримав політичний притулок у Румунії. Деякий час викладав у російській школі Парижа фізику та математику. На початку 1917 року повернувся в Україну, де його залучили до Центральної Ради. Очолив департамент морської освіти в Морському міністерстві УНР. Виїхав на Чорноморський флот. Завдяки його зусиллям за короткий час понад 20 кораблів підняли прапори УНР. Пізніше Олександр Михайлович став першим секретарем Української дипломатичної місії у Парижі, Чехословаччині, Швейцарії, є автором багатьох наукових праць і підручників для вищої школи з математики й технічних дисциплін.

Вулиця Пролетарська – вулиця Коршака

Василь Коршак (1908-1988) – академік, доктор хімічних наук, двічі лауреат Державної премії СРСР. Народився в селі Високе (нині Березнянського району Чернігівської області). Навчався у Роменській залізничній школі. В юнацькі роки працював робітником 13 –ї дистанції колії в Ромнах. У 1931 році закінчив Московський хіміко-технологічний інститут імені Менделєєва і продовжив в ньому роботу. Серед основних наукових досягнень Василя Коршака – відкриття карбіну, синтезування ряду полімерів, а також розробка нових методів синтезу полімерів. Надрукував більше 800 наукових статей, одержав 400 авторських свідоцтв і патентів. Помер 14 червня 1988 року.

Вулиця Пролетарської Солідарності – вулиця Гостиннодвірська

Після возз'єднання з Росією в 1654 році Україну було включено до загальної системи російського ринку. І саме в Ромні(бо через наші землі проходив древній торговельний шлях аж до Чорного моря, до знаменитого торжища Ольвії) було відкрито Міжнародний ярмарок. Ця подія мала велике значення в економічному, соціальному, культурному розвитку нашого міста.

7 липня 1803 року архітектором Михайлом Амвросимовим було розроблено Генеральний план забудови Ромен. За межами міста виділили площу 15 гектарів. По периметру, якої збудували суцільні лавки з виходами на всі боки. Площа всередині отримала назву Гостиннодвірська. Ліворуч від центрального до неї входу збудували Контрактову контору, праворуч розмістили будинок для поліції. Театр. Розважальні каруселі, посередині ж, за пропозицією купців, у 1891 році було збудовано Олександро-Невський храм. Як згадку про «Золотий вік» нашого купецького міста вулиця отримала назву – Гостиннодвірська.

Вулиця Радянська – вулиця Пригородська

На згадку про історичне передмістя Ромен «Пригородок», яке знаходиться на місці розташування вулиці Радянська.

Вулиця Ремінця – вулиця Олексієнка

Мусій Олексієнко (1871-1945) – бандурист і торбаніст із Ромен, зберіг і передав Роменському музею торбан Тараса Шевченка. Народився 17 листопада 1871 року в селі Процівка, що пізніше «злилося» з Ромнами. Успішно закінчив народне училище, пішов працювати учнем до садівника при поміщицькій садибі. У 1892 році Мусій Олексієнко став учнем телеграфіста на станції Ромни Любаво-Роменської залізниці та незабаром освоїв професію. Телеграфістом працював усе життя. Мусій Олексієнко постійно займався самоосвітою, багато читав, цікавився театральним життям, але найбільше любив народну та класичну музику, народні пісні.

Мусій Петрович слухав кобзарів, зацікавився їхнім ремеслом, купив стару бандуру й навчився грати на ній. Особливого розмаху набрала творчість кобзаря в період визвольних змагань 1917 – 1921 років, коли активізувалось

театральне мистецтво, освітній і національний рух. Олексієнко виступає з бандурою в Роменському Народному будинку, у Процівському сільському театрі, на численних ярмарках. У цей буремний час познайомився і підтримував зв'язки зі славетною Ганною Затиркевич-Карпинською, Іваном Кавалеридзе, Степаном Шкуратом. Пам'ятним для Мусієнка став жовтень 1918 року, коли на відкритті пам'ятника Шевченку зустрівся з 92 – річним приятелем Кобзаря Григорієм Вашкевичем, який подарував Олексієнку торбан Шевченка. До 1935 року Мусій Петрович грав та зберігав торбан, а потім передав пам'ятку до музею. Не стало Мусія Олексієнка 8 березня 1945 року.

Вулиця Рози Люксембург – вулиця Миколаївська (історична назва)

Вулиця Савченка - вулиця Савченка

Іван Савченко (1862-1932) – видатний мікробіолог, заслужений діяч науки РРСР. Родом із хутора Хрещатик Роменського повіту. Закінчив медичний факультет Київського університету та залишився працювати тут на кафедрі загальної патології. Савченко очолював новий інститут і кафедру загальної патології в Казанському університеті. Під керівництвом Савченка налагоджувалось виробництво бактеріальних препаратів для потреб армії та населення.

Вулиця Свердлова – вулиця Науменка

Юрій Науменко (1919-1999) – генерал-полковник, Герой Радянського Союзу, учасник визволення Чехословаччини, штурму Берліна. Родом із села Хрещатик Роменського району. 1934 року закінчив 7 класів школи, 1936 – Роменський технікум механізації сільського господарства. У 1937-1939 працював техніком-нормувальником на металургійному заводі в місті Ворошиловськ (зараз – Алчевськ Луганської області), у 1937-1939 – вантажником у Керченському морському порту, рахівником і головою місцевого профкому в радгоспі села Багерове (нині селище в Криму).

Учасник Великої Вітчизняної війни, воював на Південно-Західному, Західному, Донському 1-му та 2-му Українських фронтах. Помер 6 жовтня 1999 року.

Вулиця Семирічки – вулиця Троїцька на згадку про муровану Троїцьку церкву в селі Засулля.

Вулиця Тельмана – вулиця Римаренків

Однією з найвідоміших родин у Ромні була родина Римаренків. Займались вони, як і багато інших, вирощуванням та збутом тютюну. Займались вони, як і багато інших, вирощуванням та збутом тютюну. На початку XIX ст. вперше в Україні саме в Ромні будується відділення «Первой Величайшей табачно-махорочної фабрики в России И. Дунаева под фирмой М. Рымаренко». З

появою залізниці роменський тютюн пішов до Балтійського моря, а далі – до Америки. За меценатську та благодійницьку діяльність купцеві першої гільдії Адріану Римаренку та його родині імператором Олександром III було встановлено сословіє потомствених почесних громадян Ромен.

Вулиця Федька – вулиця Яременка

Василь Яременко (1895 -1976) – народний артист СРСР. Народився 1895 року в селі Рогинці Роменського повіту Полтавської губернії (тепер – Роменського району Сумської області) в родині хліборобів. 1907 року закінчив місцеву початкову школу. 1917 року очолив аматорський драмгурток, який став відомим в околицях села. На запрошення Івана Кавалеридзе перейшов як артист на сцену Роменського театру. Працював разом із Ганною Затиркевич – Карпинською, Степаном Шкуратом, Іриною Воликівською. Пізніше працював в Українському драматичному театрі імені Марії Заньковецької. Із 1929 року жив у Запоріжжі, потім переїхав до Львова. За своє життя Яременко зіграв понад триста ролей. Помер 6 березня 1976 року, похований на Личаківському цвинтарі у Львові.

Вулиця Фрунзе – вулиця Вахрамаєва

Вахрамеєв Федір Єфграфович, роменський купець і підприємець XIX ст., власник тютюнової фабрики в місті, благодійник та опікун низки місцевих навчальних закладів, спадок заповів місту.

Вулиця Харченка – вулиця Харченка

Петро Харченко – доктор тригнозису (не атомічний світогляд), перший віцепрезидент Української академії оригінальних ідей, член Національної спілки письменників України. Закінчив Київський зоотехнічний факультет Української академії сільськогосподарських наук. Працював викладачем у вищих навчальних закладах, науковим співробітником, головним консультантом при Адміністрації Президента України, ним підготовлено понад двісті наукових праць у галузі біології, математики, філології, філософії.

Вулиця Чапаєва – вулиця Всіхсвятська

В ім'я православного храму Всіх Святих, пам'ятки архітектури та містобудуванню.

Вулиця Чекістів – вулиця Полетик

Полетика Григорій Андрійович(1725-1784) український громадський діяч, історик, був обраний депутатом до Лубенського полку до «Комиссии о сочинении проекта Нового Уложения», в якій виступив оборонцем автономії Гетьманщини. Автор історичних, філософських праць.

Полетика Іван Андрійович (1722-1782) лікар, доктор медицини, професор. Навчався в Києво-Могилянській академії, Кільському. Лейденському

університетах. Очолював Головний Сухопутний госпіталь, прикордонну карантинну службу, уродженець Ромен.

Полетика Василь Григорович (1765-1845) громадський діяч, письменник. Благодійник, предводитель Роменського дворянства, збудував перший театр у місті, опікувався будівництвом богоугодного закладу в Ромнах.

Червоний спуск – Червоний узвіз

Вулиця Червоноармійська - вулиця Чаговця

Василь Чаговець (1873-1940) – фізіолог, доктор медицини, професор. Академік АН УРСР. Народився на хуторі Птачиха поблизу села Заруддя Роменського повіту Полтавської губернії (нині - Роменський район Сумської області). Батько Василя Юрійовича був землеміром, а мати - учителькою в жіночій гімназії. Крім майбутнього вченого у родині було ще четверо дітей: двоє синів і дві дочки. Середню освіту Василь отримав у другій Київській гімназії. Там серйозно захопився фізикою. У 1892 році, після закінчення гімназії, вступив до Військово – медичної академії в Петербурзі, у стінах якої продовжив заняття фізичною хімією, зацікавився новою наукою – електрофізіологією. Після закінчення академії служив військовим лікарем, пізніше був співробітником кафедри фізіології Вищої медичної академії. Згодом – професором Харківського університету, з 1919 року завідував кафедрою фізіології медичного факультету Київського університету.

Помер Василь Чаговець 19 травня 1941 року на 69 році життя, похований у Києві на Лук'янівському кладовищі. Саме наш земляк розробив нові методи досліджень- електрокардіографію, кардіографію, енцефалографію.

Вулиця Червонопрапорна – вулиця Петропавлівська

Нову назву вулиця отримала від назви Петропавлівського храму. Історія його сягає в глибоку давнину. Перші згадки про храм, тоді ще у селі Процівці, датуються 1705 роком, коли була збудована дерев'яна церква. Кам'яна , в одному комплексі із дзвіницею побудована в 1907 році. У 30-х роках ХХ ст.. радянською владою храм був зачинений. Богослужіння відновилися у 1942 році, у вересні 1943 року, під час боїв за визволення Роменщини. Храм був підірваний і повністю зруйнований. Петропавлівська парафія відновила свою діяльність у 1996 році. В 2003-2004 роках заклали фундамент під будову нового храму, до участі в побудові храму, окрім парафіян долучилися підприємці.

Вулиця Чубаря – вулиця Оболонська

Увічнення історичної топонімічної назви урочища «Оболонь» (знаходиться на місці розташування вулиць 1 – провулок Чекістів, Суворова, Чубаря).

Вулиця Щорса – вулиця Терновецька.

Однією з найвідоміших родин міста періоду XVIII-XIX століть була купецька родина Терновців. Вона мала статус Потомствених Почесних громадян Ромен. З поміж інших родин міста вирізнялася благодійністю, меценатством. За сприяння членів родини в місті було розбудовано цілу вулицю й на ті часи вона носила ім'я Терновецьких. Одним із потомків родини був Леонтій Терновецький – директор одного з роменських банків, він був членом міської Думи, головою благодійного товариства, пожертвував дві десятини землі(2,18 га) для Єлизаветинського кладовища.

Вулиця Щучки – вулиця Монастирська

На теренах міста існувало два древніх поселення. На одному з них на пагорбі за наказом князя Олега було збудовано місто: «Тот Олег начал ставить города» («Повесть временных лет»). Друге поселення було на місці, де р. Роменка впадає в р. Сулу. Це поселення відоме всьому науковому археологічному світові як городище «Монастирище»; саме там виявлена слов'янська кераміка з неповторним орнаментом. Існує версія, що назва вулиці отримана від назви городища. Але городище було досліджене на початку ХХ століття, коли дві вулиці – «Большая Монастырская» та «Малая Монастырская» вже існували. В місті відбувався чотири рази на рік Міжнародний ярмарок, ченці Києво-Печерської лаври привозили різноманітні товари на продаж та арендували на вулицях постоялі двори. В 1803 році місто перебудовувалося, вулиці отримали вищевказані назви.

Вулиця Будьонного(село Лучки) – Курганська.

Назва вулиці пов'язана з курганами, які розташовані на правому березі Сули. У VII-III ст.. до Різдва Христового на теренах сучасної України існувала держава – Скіфія. У III ст.. Скіфію знищили сармати. Ще й сьогодні вражають глядачів залишки цієї культури скіфські величезні некрополі курганів. Висота яких сягала до двадцяти одного метра.

Деяким вулицям замість «радянських» повернули їхні історичні назви. Таких топонімів у Ромнах налічується сім. Так, Комсомольську перейменували на Покровський Узвіз, колишня Артема тепер має назву Берегова, Крупської – Западинська, Луценка – Аптекарьська, Радянська – Пригородська, Червоний спуск – Червоний узвіз, а Чубаря – Оболонська.